

den over, hvad han havde været. — Og i Theori som i Praxis hævdede hun Glædens Berettigelse i og for sig; den var for hende Livets drivende Kraft. Jeg har selv oplevet et slaaende lille Exempel paa, hvad Værd hun tillagde dem. Vi havde en lille privat Diskussionsforening, som hun egentlig var lidt ærgerlig paa, fordi hun mente, den berøvede Læseforeningen noget; det havde vi tit talt om og ikke været enige. Saa havde jeg engang fortalt hende om et Møde, vi havde haft, hvor der havde været særlig morsomt, og i den Anledning skrev hun til mig: „Det at De havde moret Dem saa godt, overtlydte mig om, at jeg havde Uret“. — Glæden havde Ret, i og for sig, som Glæde.

Ganske uadskillelig fra Livfuldheden og Livsglæden var hendes Idésans.

Hun var i høj Grad aandelig interesseret; men *det* kan siges om saa mange i vore Dage; ejendommeligt for hendes aandelige Interessethed var hendes Søgen efter Ideen, hendes Fordring om Ideens Allestedsnærværelse. Hun søgte og hun fandt. Fandt Ideen i Bøger, i Skuespil i Foredrag, i Menneskers Ord og Handlinger, og fandt hun ingen Ide i et eller andet, saa dømte hun det strængt; ellers var hun ikke stræng i sin Dom, men Idéforladtheden var hendes inderste Væsen imod. Denne Søgen tilbage til det, der laa bagved Tingene, til de store, simple, almene Ideer, som var skjult til Stede i Livets brogede Mangfoldighed, denne uafsladelige Syslen, mindre med Ting end med Tanker, gjorde at der var noget befriende ved Samkvemmet med hende; man følte sig al Tid lidt oppe over Livets Slid og Smaabekymringer i hendes Selskab.

Naturligvis maatte hun ogsaa søge en Idé i Livet, og hun fandt den i det, hendes store Broder har kaldet Nemesistanken, og som hun selv har udtrykt i et Par Stambogslinier fra et af de sidste Aar i hendes Liv, hvor det hedder:

Hvad dybt Du i Hjærtet gemmer

Og aldrig i Verden glemmer,

Gi'er Livet som Ekko tilbage.

Denne Tanke var det faste, blivende for hende, Kærnen i hendes Livsanskuelse. Den viser, med den Tro og den Forjættelse, som der ligger i den, saadan som hun har udtrykt den, hen til en Egenskab hos hende, der hængte naturlig sammen med Livsglæden og den ideale Sans, nemlig hendes